

РЕШЕНИЕ

№ 1834

гр. София, 18.03.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в публично заседание на 21.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **2710** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

[фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Г., оспорва ревизионен акт № [ЕГН]/ 05.07.2011г., издаден от М. Б., главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, сега „Обжалване и данъчно–осигурителна практика”, С. при ЦУ на НАП с решение № 2364/ 27.12.2011 г., в частта на установената солидарна отговорност на основание чл. 177 ЗДДС в размер на 543333 лв във връзка с извършени от [фирма] доставки, за които са издадени фактури № 130...2502/ 31.07.2009 г. и № 130...2504/ 31.07.2009 г., както и в частта на определената солидарна отговорност на основание чл. 177 ЗДДС в размер на 256 708 лв във връзка с доставка от [фирма], за която е издадена фактура № 11000944/ 31.07.2009 г.

Подателят на жалбата излага, че РА противоречи на закона и е издаден при съществени нарушения на процесуални норми – на дружеството не са връчени приложенията към РД доказателства. Не оспорва констатациите на органите по приходите, че спрямо [фирма] е издаден РА №[ЕИК]/ 14.02.2011 г., с който за данъчен период м. юли 2009 г. на цитираното дружество е определено задължение ДДС за внасяне 547 331,74 лв поради неправомерно ползване на данъчен кредит в размер на 547457,37 лв, за който период от доставчика е деклариран начислен ДДС по фактури № 130...2502/ 31.07.2009 г. и № 130...2504/ 31.07.2009 г. и че сумата 547 331,74 лв не е внесена в бюджета. В тази връзка сочи, че с решение № 260/ 08.07.2010г. на Пловдивски окръжен съд е обявена неплатежоспособността на

[фирма], открито е производство по несъстоятелност и е назначен временен синдик, чиято преценка дали да не бъде обжалван РА не следва да остане в тежест на жалбоподателя. Сумите по двете фактури са постъпили в патримониума на [фирма]. Чрез договор за продажба на дружествени дялове на [фирма] И. Г. е „закупил въпросното дружество” от М. И. и Г. И. на 01.07.2009 г., а сделките, във връзка с които са издадени двете фактури, са сключени в периода, в който Г. е едноличен собственик на капитала.

В РА е констатирано, че получател и доставчици са свързани лица § 3, т. 3 б. „ж” и „м” ДОПК – ревизираното дружество е едноличен собственик на [фирма] и на [фирма], което от своя страна е едноличен собственик на капитала на [фирма]. Формирано е заключение, че М. И. и Г. И., съдружници в [фирма], са ръководили цялостната му дейност и са контролирали назначения управител, поради което им е било известно, че данъкът няма да бъде внесен по доставките от [фирма] и [фирма]. Коментирано е, че за управител на [фирма], [фирма] и [фирма] е назначен К. К. и е направено заключение, че лицата съдружници в „ГАМА Р. С. ХОЛДИНГ Е. са били напълно запознати със счетоводната и търговска дейност на доставчика [фирма], или при осъществяването на процесните доставки тези лица са били наясно с факта, че данъкът няма да бъде внесен. Според жалбоподателя тези констатации са неверни, тъй като към 31.07.2009 г. едноличен собственик на капитала на ревизираното дружество е И. Г., който изразява несъгласие, че към датата на сключване на процесните сделки е знаел, че начисленият данък по тях от [фирма] няма да бъде внесен – тъй като данъкът е начислен, подадена е справка декларация с резултат 125,63 лв ДДС за възстановяване; по процесните сделки е извършено заплащане, РА издаден спрямо доставчика е връчен на синдика или Г. не е бил длъжен да знае към м. юли 2009 г., че спрямо [фирма] ще бъде проведена ревизия, в рамките на която ще се извърши корекция на декларирания резултат по ЗДДС за данъчен период м. юли 2009 г. Преценката дали да се обжалва РА и дали ще се внесат установените задължения е на синдика.

Жалбата не съдържа оплаквания срещу частта от РА, с която е установена солидарна отговорност във връзка с издадена от [фирма] фактура, но е заявено /и поддържано в с.з. на 31.05.2012 г. от адв. Б./ искане за отмяната му в потвърдената с решението на органа по чл. 152 ал. 2 ДОПК част. Претендират се и разноси.

Ответникът, директорът на Дирекция ”Обжалване и данъчно–осигурителна практика” С., чрез представител по пълномощие, моли жалбата да бъде отхвърлена. Изразява становище, че по преписката е установено по несъмнен начин наличието на знание у ревизираното лице, че данъкът, начислен от доставчиците по издадените фактури, няма да бъде внесен. От [фирма] са извършени прехвърления на дружествени дялове на 14.07.2009 г., но още същия ден с нотариално заверено пълномощно бившият съдружник в РЛ е упълномощил И. Г. да представлява дружеството и да извършва всички действия във връзка с дейността му. Това означава, че М. И. в качеството си на пълномощник на жалбоподателя е разполагал с правомощията да ръководи и управлява дейността на дружеството. Пълномощното с нотариална заверка на подписа, намиращо се по делото, опровергава твърдението по жалбата, че М. И. не е знаел, че данъкът няма да бъде внесен от доставчиците – това лице както фактически, така и въз основа на въпросното пълномощно, ръководи [фирма] и е запознат изцяло, в това число към момента на реализиране на процесните сделки с дейността на дружеството и е било напълно наясно, че този данък няма да бъде внесен. Аргумент в

подкрепя на довода е изведен от обстоятелството, че всички документи и книжа в рамките на ревизията са връчвани на М. И., включително решението, с което е потвърден РА. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП дава заключение за неоснователност на оспорването.

От фактическа страна се установява:

Със заповед № 907705/ 26.11.2009 г., издадена от М. Р., началник сектор Ревизии в дирекция „Контрол” в ТД на НАП С., връчена на пълномощник на управителя на дружеството на 07.12.2009 г., е възложено извършване на ревизия на [фирма], в обхвата на която са включени задължения по ЗКПО за периода 01.01.2007 г. – 31.12.2008 г. и по ЗДДС от 01.01.2007 г. до 31.10.2009 г. Определен е срок за приключването ѝ три месеца от датата на връчване на ЗВР, продължен със ЗВР № 1002060/ 08.03.2010 г. до 07.04.2010 г. Със заповед № ЦУ 87/ 31.03.2010 г., издадена от заместващ изпълнителния директор на НАП е разрешено удължаване на срока до 07.07.2010 г. и е издадена ЗВР № 1002853/ 07.04.2010 г.

На 25.06.2010 г. директорът на ТД на НАП С. се обърнала към изпълнителния директор на НАП с искане да бъде определен срок за приключване на ревизията до 07.11.2010 г., което е уважено - заповед № ЦУ 207/ 05.07.2010 г. Издадена е ЗВР № 1005753/ 07.07.2010 г., в която е определен краен срок 08.11.2010 г. Със ЗЦУ № 394/ 27.10.2010 г. е разрешено ново удължаване на срока – до 07.02.2011 г., във връзка с което е издадена ЗВР № 1009654/ 08.11.2010 г. Съобразно искане изх. № 20 00 692/ 03.02.2011 г. на директора на ТД на НАП С. и ЗЦУ № 47/ 04.02.2011 г. със ЗВР № 1101553/ 07.02.2011 г. е определено ревизията да завърши до 06.05.2011 г. Със ЗВР № 1104442/ 11.04.2011 г. обхватът ѝ е разширен с отговорността на РЛ по чл. 177 ЗДДС за периода м. юли 2009 г.

Връченият на 07.07.2011 г. на пълномощника М. И. РА е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК на 21.07.2012 г. с искане за отмяната му в частта по чл. 177 ЗДДС. На 09.09.2011 г. е сключено споразумение за продължаване на срока за произнасяне на решаващия орган, който с решение № 2364/ 27.12.2011 г. го потвърдил в разглежданата понастоящем част.

В общите констатации по РД е отразено, че [фирма] е вписано в ТР при СГС през 2003 г. като [фирма] със съдружници М. А. И. и Г. Т. - И., които го управляват и представляват заедно и поотделно. С решение № 3/ 28.02.2006 г. е вписана промяна на наименованието му, като е включена думата ХОЛДИНГ, а година по късно капиталът е увеличен на 500 000 лв.

На 23.07.2009 г. в ТР при Агенция за вписванията е вписано прехвърляне на дружествени дялове от М. И. и Г. Т. – И. на И. А. Г., който е назначен и за управител на дружеството – данните за вписванията са достъпни по реда на чл. 23, ал. 4 ЗТР. Преписката съдържа даденото от Г. на М. И. пълномощно с нотариална заверка на подписа от 14.07.2009 г. рег. № 10442 по описа на М. Е., нотариус рег. № 140 по Р. с район на действие РС София за осъществяване на представителството на дружеството жалбоподател пред всички централни и местни органи на изпълнителната власт, включително пред съд.

Основна дейност за ревизирия период са консултантски услуги.

През 2006 г. дружеството става собственик на 12 търговски дружества като заявява цел да реструктурира и организира дейността на фирмите в групата за работа със стоки от месопреработвателната промишленост - месодобив чрез собствени кланици, транжиране и месопреработка под собствени търговски марки. Към 31.12.2009 г.

[фирма] притежава недвижимости, описани подробно на стр. 3 в РД. Дружеството жалбоподател е едноличен собственик на капитала на [фирма], което е вписано в ТР на 04.07.2008 г.

Процесуалните действия на екипа са извършване на насрещни проверки на [фирма] - издател на фактури № 11000944/ 31.07.2009 г. на стойност 1 283 790 лв ДДС 256 758 лв /предмет на доставката оборудване/ и № 11000945/ 31.07.2009 г. на стойност 1 255 000 лв и ДДС 0,00 лв /предмет на доставката сграда – кланица – освободена съобразно чл. 43, ал. 3 ЗДДС/, които са отразени в дневника за продажби и СД за периода, разплатени в брой, и отчетени в приход на доставчика. Представена е пазарна оценка на активи - машини и съоръжения, собственост на [фирма], изготвена от [фирма] /лиценз 10410 от 13.02.2004 г./ към дата юли 2007г. Основен предмет на дейност на дружеството е месодобив от свине и дребни преживни животни.

Спрямо [фирма] по реда на чл. 122 и сл. ДОПК е проведена ревизия, приключила с РА №[ЕИК]/ 11.10.2010 г., с който за данъчен период м. 07.2009 г. е определен резултат ДДС за внасяне в размер на 256 758 лв поради неправомерно ползвано от търговеца право на данъчен кредит в размер на 256 708 лв и предвид обстоятелството, че за същия период от лицето е деклариран начислен ДДС в размер на 256 708 лв, който включва именно данъка по фактура № 11000944/ 31.07.2009 г., издадена в полза на жалбоподателя. Видно от общите констатации в РД, в деня на връчване на ИПДПОЗЛ представляващият дружеството е депозирал обяснения, че цялата счетоводна и търговска документация е в държане на [фирма]. Безрезултатното изтичане на срока, даден в ИПДПОЗЛ до цитирания търговец – РЛ, обосновало извод за наличие на предпоставките по чл. 122, ал. 1, т. 4 ДОПК - не е представена счетоводна отчетност, и първични документи, необходими за установяване на основата за облагане с данъци.

[фирма] в несъстоятелност е с едноличен собственик на капитала [фирма] – последното е прекратено на основание чл. 155, т. 3 ТЗ с влязло в сила на 04.12.2012 г. решение по търг. Дело № 573/ 2012 г. на Пловдивски окръжен съд, Търговска колегия.

В рамките на насрещната проверка на [фирма] са представени три фактури, издадени в данъчен период м. юли 2009 г. №№ 130...2502, 130... 2503 и 130...2504 от 31.07.2009 г., отразени в дневника за продажби и в справката декларация на дружеството за периода; Според ПИНП ДДС е начислен, а разплащането е в брой. Основание на доставката - земя, сгради и оборудване. Представен е нотариален акт за собственост на доставчика и пазарна оценка. Фактурите са отчетени в приход в счетоводството на дружеството, чийто основен предмет на дейност е производство на месо и месни продукти и търговия с тях.

Спрямо [фирма] е издаден РА №[ЕИК]/ 14.02.2011 г., с който за данъчен период м. юли 2009 г. на дружеството е определен резултат за периода ДДС за внасяне 547 331,74 лв поради неправомерно ползване на право на данъчен кредит в размер на 547 457,37 лв и предвид обстоятелството, че за същия период от лицето е деклариран начислен ДДС в размер на 547 331,74 лв, който включва именно данъка по двете фактури, издадени към жалбоподателя и отразени в подадения от този доставчик дневник за продажбите. Констатирано е наред с това, че така определеният ДДС за внасяне с РА не е внесен към датата на издаване на оспорения акт. Данъчната основа за облагане е стойността на декларираните извършени доставки за периода юли 2009 г. 2736658,89 ДДС 547 331,74 лв.

В дневника за покупки на [фирма] са отразени фактури № 1300...2502/ 31.07.2009 г. на стойност 200 000 лв и начислен ДДС 40 000 лв с предмет на доставката земя съгласно нотариален акт № 97/ 31.07.2009 г. и № 1300...2504/ 31.07.2009 г. на стойност 2 516 665 лв и ДДС 503333 с предмет на доставката оборудване съгласно опис, издадени от [фирма] и №11000944/ 31.07.2009 г. на стойност 1 283 790 лв и ДДС 256758 лв издадена от [фирма] с предмет на доставката оборудване съгласно опис.

Органите по приходите приемат, че жалбоподателят чрез включването на фактури № 1300...2502/ 31.07.2009 г. и № 130...2504/ 31.07.2009 г., издадени от [фирма] и фактура № 11000944/ 31.07.2009 г., издадена от [фирма] в дневника за покупки за юли 2009 г. е ползвал право на данъчен кредит по същите доставки, по които с РА е установено, че дължимият данък не е внесен от доставчиците. Ревизираното дружество в качеството на получател е наясно, че начисленият по СД за данъчен период юли данък не е внесен от дружеството, тъй като е едноличен собственик на капитала на [фирма] и на [фирма], което е едноличен собственик на капитала на [фирма].

[фирма] е едноличен собственик на капитала на [фирма] и на [фирма], което от своя страна е едноличен собственик на капитала на [фирма], което означава, че М. И. и Г. И., съдружници в РЛ, което е волеобразуващ орган на доставчика, разполагащи с правомощията по чл. 135 ТЗ, са ръководили цялата дружествена дейност, включително тази на избрания от тях управител и следователно им е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен. От тези лица за управител на трите дружества [фирма], [фирма] и [фирма] е избран К.. Освен това трите дружества са имали едно седалище. В подкрепа на горната теза е наведен още един аргумент – началната дата на неплатежоспособността на [фирма] е 22.11.2006 г.

Определена е и отговорност по чл. 177 ЗДДС за доставка, извършена от [фирма] по фактура № 11000944/ 31.07.2009 г. - на стойност 1 283 790 лв и ДДС 256 758 лв, като презумпцията за знание е мотивирана с обстоятелството, че [фирма] е едноличен собственик на капитала на [фирма].

РД е връчен на М. И., пълномощник на управителя на ревизираното дружество на 07.05.2011 г. Възражения срещу констатациите и изводите не са депозиран и същите са възприети от издателя на РА изцяло.

Връченият на пълномощника И. на 07.07.2011 г. РА е оспорен по реда на чл. 152 ДОПК на 21.07.2011 г. Сключено е споразумение за продължаване на срока за произнасяне на органа по чл. 152, ал. 2 ДОПК, който с решение № 2364/ 27.12.2011 г. по потвърдил в частта на установената солидарна отговорност на основание чл. 177 ЗДДС в размер на 543333 лв във връзка с извършени от [фирма] доставки, за които са издадени фактури № 1300...2502/ 31.07.2009 г. и № 130...2504/ 31.07.2009 г., както и в частта на определената солидарна отговорност на основание чл. 177 ЗДДС в размер на 256 708 лв във връзка с извършена от [фирма] доставка, за която е издадена фактура № 11000944/ 31.07.2009 г.

При установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Р. акт е издаден от компетентен орган по приходите на основание чл. 119, ал. 2 ДОПК /в редакцията на нормата преди влезлите в сила на 01.01.2013г. изменения, определящи, че РА се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя ѝ/, след надлежно възложена ревизия съгласно чл. 112 и 113 от ДОПК. Мотивиран е подробно, като неразделна част от него е и ревизионният доклад, съдържащ фактическите констатации и съображения на екипа. Не се установяват съществени нарушения на

процесуалния ред за издаване на акта, които да опорочават фактическите и материалноправни изводи на органа по приходите. Доказателствата, послужили за издаването му, са събрани по предвидения в ДОПК ред.

Не е съществено нарушението на процесуалните правила неизпълнението от органа по приходите на задължението да се връчат и приложенията към РД - чл. 117, ал. 4 ДОПК, щом в съдебното контролно производство възможност за запознаване с преписката и за сочене на доказателства е осигурена нееднократно.

Спорът е по приложението на чл. 177 ЗДДС. Разпоредбата, включена в глава XXV от ДОПК, определя отговорността за злоупотреби като средство за предотвратяване на данъчните измами. Чл. 177, ал. 1 от ЗДДС дефинира съдържанието на тази отговорност за плащане от регистрираното лице – получател по облагаема доставка за дължимия, но невнесен ДДС, когато е упражнило право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия, но невнесен данък. В практиката по приложението на съюзното право /решение по обединени дела C-439/04 и C-440/04/ С./ е възприето разбирането, че „търговците, които вземат всички мерки, които са необходими, за да гарантират, че техните сделки не са свързани с измама, независимо дали това е измамно избягване на ДДС или друга измама, трябва да могат да разчитат на законността на тези сделки, без риск да загубят правото си на приспадане." Преценката знаело ли е или длъжно ли е било да знае задълженото лице, че със своята покупка участва в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС, се извършва въз основа на обективни критерии /т.т.59,61 цит. реш./ Споделянето на риска от злоупотреба, извършена от трета страна, между данъчно задълженото лице и данъчната администрация следва да спазва принципа на пропорционалността, като ще бъде очевидно непропорционално да бъде държано отговорно данъчно задължено лице за неплатен данък, причинен от злоупотребителни действия на трети страни, върху действията на които то не е могло по никакъв начин да повлияе /така реш. по дело C-271/06/. От друга страна се приема, че не противоречи на общностното право да се изисква от данъчно задълженото лице да предприеме всяка разумна стъпка, която да осигури него самото, че предприетата от него сделка няма да има за последствие участие в отклонение от данъчно облагане.

Прилагането на института не е допустимо, ако се претендира отговорност, обоснована на факти и обстоятелства извън рамките на възможните разумни усилия, които данъчно задължените лица следва да положат за собствените си работи, с други думи не могат и не следва да се претендират усилия, надхвърлящи грижата на добрия търговец.

За да възникне отговорност за чуждото задължение следва да са изпълнени едновременно следните условия, посочени в чл. 177, ал. 1 и 2 от ЗДДС: Регистрираното лице е получател по облагаема доставка – да е осъществена облагаема доставка, по която доставчикът е издал фактура с посочен на отделен ред ДДС, който ДДС доставчикът е длъжен да внесе в бюджета; дължимият данък да не е внесен от доставчика – фактът подлежи на установяване по предвидените от ДОПК способности: - лицето е подало справка-декларация за ДДС за съответния данъчен период и е установено, че сумата не е внесена; издаден е ревизионен акт с начислени и невнесени от

лицето задължения; Периодът, в който се установява ефективното невнасяне на данъка като резултат е съответният период, в който е настъпило данъчното събитие, съответно данъкът е станал изискуем. Н. на данъка следва да е налице към момента на издаване на ревизионния акт за установяване на отговорността по чл. 177 от ЗДДС. Получателят следва да е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, пряко или косвено свързан с невнесения данък. Получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен - чл. 177, ал. 2 от ЗДДС.

Налице са две хипотези за възникване на отговорността по чл. 177 от ЗДДС съгласно ал. 2 на същата разпоредба, а именно получателят е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен. Относима към разглеждания случай е първата от тях - получателят е знаел, че данъкът няма да бъде внесен. Познанието като субективна категория подлежи на установяване чрез факти от обективната действителност, или в тежест на ревизиращия орган е да посочи и обоснове факти и обстоятелства, при съвкупното проявление на които да се формира извод, че на РЛ е било известно или че на лицето не е възможно да не е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен. Фактът на знание следва да бъде доказан от ревизиращия орган и този факт следва да бъде наличен към датата на доставката. Той може да се изразява в това, че лицата са свързани по такъв начин, че неизбежно са били в известност за това обстоятелство - едно и също лице управлява и двете търговски предприятия, например управител и на двете дружества - доставчик и получател - е едно и също лице, или пък прокурист в едното дружество е член на управителния съвет на другия търговец или е открита документация, която показва друг особен характер на търговските им взаимоотношения и че на страните им е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен. В този случай лицето може да оспорва, че независимо от установените обстоятелства, то на него не му е било известно обстоятелството, че данъкът няма да бъде внесен или пък че събраните от органа по приходите доказателства не доказват знанието, че данъкът няма да бъде внесен.

Между приходната администрация и ревизираното дружество липсва спор относно обстоятелствата, че от доставчиците [фирма] и [фирма] данъкът е начислен като са издадени данъчни фактури, включени в дневника за продажбите и в справката-декларация за съответния данъчен период и дължимият ДДС не е внесен. По фактурите е упражненото право на приспадане на данъчен кредит от [фирма].

Ревизиращият орган е формирал заключението за наличие на познание дружеството като получател, че данъкът няма да бъде внесен, като се позовава на следните факти: [фирма] е едноличен собственик на капитала на Б. К. Е. и на [фирма], което от своя страна е едноличен собственик на капитала на [фирма], респ. че доставчиците и получателят са свързани лица по смисъла на § 1, т. 3, б. „ж” и „м” ДОПК – М. И. и Г. Т. – И. като върховен и волеобразуващ орган на дружествата – доставчици, титуляр на правомощията по чл. 135 ТЗ са ръководили цялостната дружествена дейност и са осъществявали дейността на назначения от тях управител. От тези лица за управител на [фирма], [фирма] и „Б. М. 95 Е. е избрано едно и също лице –

К. К.. Според изложената в ревизионния акт теза поради наличието на горните обстоятелства, за ревизираното дружество е било налице знание, че двете дружества доставчици няма да погасят задълженията си към бюджета, възникнали на основание на издадените им ревизионни актове. За разлика от някои други хипотези на ЗДДС, както и на такива по ЗЗД, разпоредбата на чл.177 ЗДДС не вмениява презумпция за знание по отношение на свързаните лица

Според констатациите в РА, издадени спрямо [фирма] и Б. К.” Е., както и в процесния ревизионен акт, разплащанията по фактури № 1300...2502/ 31.07.2009 г. и № 130...2504/ 31.07.2009 г., издадени от [фирма] и фактура № 11000944/ 31.07.2009 г., издадена от [фирма], са извършени в брой, а сумите по тях са отчетени като приход в счетоводствата на доставчиците. Тези констатации не се подкрепят от данните по преписката:

С нотариален акт № 72, том III рег. № 2449, нот. дело № 472/ 31.07.2009г. на нотариус рег. № 459 с район на действие РС Момчилград /л.55 и 54 от ревизионната преписка, намиращ се в приложението към делото/ е сключен договорът за покупко–продажба на месокомбинат и спомагателни постройки в [населено място] за сумата 1 500 000 лв. Според удостоверителното изявление на нотариуса участниците в нотариалното производство – представители на страните по сделката са заявили, че продажната цена от 1 500 000 лв е заплатена/ получена напълно и в брой от [фирма] /в нотариалното производство е участвал управителят К./ преди съставяне на нотариалния акт. Фискален бон не е наличен, макар към протокола за извършване на насрещната проверка да са приложени разпечатки от данни от технически носители, от които се установява отнасяне по кореспондиращи си счетоводни сметки на плащането по двете фактури.

Нотариалният акт е официален удостоверителен документ по смисъла на чл.179 от ГПК. Нормата предвижда, че официален документ, издаден от длъжностно лице в кръга на службата му по установените форма и ред, съставлява доказателство за изявленията пред него и за извършените от него и пред него действия. Законната доказателствена сила на официалния документ се простира върху това, което съставилото го длъжностно лице твърди, че е извършило лично, и върху това, което длъжностното лице твърди, че е изявено или извършено от гражданите пред него. Следователно тя се отнася или до лични действия на длъжностното лице, или до негови възприятия. Останалото съдържание на документа, макар да е изявено пак от длъжностното лице, не се ползва от тази задължителна доказателствена сила и съдът го преценява по собствено убеждение. Законната доказателствена сила на документа не покрива такива обстоятелства, които длъжностното лице твърди, че е установило лично, ако констатацията му не е негово лично възприятие, а представлява извод от факти. Това означава, че нотариалният акт в частта си относно заплащането и получаването на продажната цена по сделката се ползва с обвързваща доказателствена сила по чл. 179 от ГПК досежно заявеното от страните по сделката пред нотариуса, без да удостоверява плащане по указания начин. По тези съображения съдът намира, че данните по ревизионната преписка не сочат да е извършено плащане на продажната цена по всяка от доставките, на недвижимости и

оборудване по фактури № 1300...2502/ 31.07.2009 г. и № 130...2504/ 31.07.2009 г., издадени от [фирма], по които е упражнено право на приспадане на данъчен кредит от ревизираното лице.

Същото се отнася и до плащането по фактура № 11000944/ 31.07.2009 г., издадена от [фирма] с предмет оборудване съгласно опис. Към ПИНП № 19 53 02 144/ 22.02.2010г. за проверката на цитирания търговец не са приложени данни за разплащане в брой, а единствено за взети във връзка с такова счетоводни операции.

Анализът на установените факти досежно плащанията по трите фактури препятства формиране на извод към момента на сделките ревизираният субект да е платил част от продажната цена на вещите, равна на дължимия по доставките ДДС. А щом като купувачът не е платил на доставчиците размера на начисления ДДС по сделките, той не би могъл да има разумно очакване, че доставчиците биха могли да изпълнят задълженията си за внасяне на начисления ДДС по сделките в републиканския бюджет.

Индиция, че плащане по доставките не е настъпило, е достъпното по реда на чл. 23, ал. 4 ЗТР решение от 08.07.2010 г. на Пловдивски окръжен съд, търговско отделение по търг. дело № 43/ 2010 г. с което е обявена неплатежоспособността на [фирма] и е открито производство по несъстоятелност на дружеството, видно от чиито мотиви е определена начална дата на неплатежоспособността 22.11.2006 г. и установеното със ССЕ финансово-икономическо състояние на дружеството, че за периода 01.01.2006 г. – 31.12.2009 г. не са обслужвани задължения към търговци. В мотивите на цит. решение се съдържа позоваване на две от фактурите, относими към разглежданото производство, но се подчертава, че липса на контакт с управляващите е довела до отсъствие на анализ и съпоставка с първични счетоводни документи, с осчетоводяване на разходи и приходи.

Неоснователно е възражението, че след като е открито производство по несъстоятелност на [фирма] само синдикът може да прецени дали да предприеме действия по оспорване на ревизионния акт. След постановяване на решение по чл. 630 ТЗ, с което се открива производство по несъстоятелност и се назначава временен синдик, органите за управление на търговското дружество запазват всички свои правомощия, които не са изрично предоставени на синдика и осъществяването на които е съвместимо с производството по несъстоятелност. Длъжникът-търговец следва да има всички процесуални средства за защита, включително и чрез упълномощени представители. В установителното ревизионно производство, включително в контролната му фаза, синдикът не може да противопоставя пълномощията си по чл. 658 ТЗ. Същевременно, според последната разпоредба и конкретно на ал. 1, т. 1 и т. 2 от нея, синдикът представлява предприятието и управлява текущите му дела. В производството по оспорване на ревизионните актове по административен и съдебен ред страна е търговското дружество - длъжник, за което е без значение в качеството му на жалбоподател обстоятелството кой извършва процесуалното му представителство - синдикът в изпълнение на правомощията си по чл. 658, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ТЗ или легитимните му органи на представителство, съгласно другите разпоредби на ТЗ, доколкото тези им правомощия не са ограничени при условията на чл. 635 от ТЗ.

Без съмнение липсата на преки данни за плащане – разписка, приходен касов ордер, касов бон; фактическите отношения между доставчиците и получателя по фактурите; пълната липса на съдействие при провеждане на ревизионните производства са относими към преценката на субективния елемент по чл. 177, ал. 2, предл. 1 ЗДДС и съвкупният им анализ води до заключение, че у РЛ е било налице познание, че дължимият и начислен ДДС по фактури № 1300...2502/ 31.07.2009 г. и № 130...2504/ 31.07.2009 г., издадени от [фирма] и по фактура № 11000944/ 31.07.2009 г., издадена от [фирма], и това познание е установено по реда на чл. 117 – 120 ДОПК. Това означава, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган, при спазени изисквания за форма и съдържание, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон.

С оглед изхода на делото и при направеното искане за това на ответника се следва юрисконсултско възнаграждение съобразно чл. 161 от ДОПК, което се определя от съда на 16450 лв.

Воден от горното и на основание чл. 160 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Г., срещу ревизионен акт № [ЕГН]/ 05.07.2011 г., издаден от М. Б., главен инспектор по приходите в ТД на НАП С., потвърден от директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението”, сега „Обжалване и данъчно–осигурителна практика”, С. при ЦУ на НАП с решение № 2364/ 27.12.2011г., в частта на установената солидарна отговорност на основание чл. 177 ЗДДС в размер на 543333 лв във връзка с извършени от [фирма] доставки, за които са издадени фактури № 130...2502/ 31.07.2009 г. и № 130...2504/ 31.07.2009 г., както и в частта на определената солидарна отговорност на основание чл. 177 ЗДДС в размер на 256 708 лв във връзка с доставка от [фирма], за която е издадена фактура № 11000944/ 31.07.2009 г. ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Г., да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 16450 /шестнадесет хиляди четиристотин и петдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: